

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail:
C.N.C.D.@C.N.C.D..org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 81
din 02.06.2010**

Dosar nr.: 453/2009

Petiția nr.: 10102 din 13.11.2009

Petent: B C

Reclamat: Autoritatea Rutieră Română

Obiect: reglementări discriminatorii privind instructorii auto angajați într-o școală de șoferi și instructorii auto persoane fizice autorizate

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petenților

I.1.1. B C , cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Autoritatea Rutieră Română, cu sediul în Bd. Dinicu Golescu, nr.38, sector 1, București

II. Obiectul sesizării

2.1. Sesizarea, astfel cum este formulată, vizează discriminarea între instructorii auto angajați într-o școală de șoferi și instructorii auto persoane fizice autorizate.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 10105 din 13.11.2009, petentul arată că prin reglementările aplicabile în materie se produce o discriminare, în sensul nereglementării calității sale de instructor auto autorizat spre deosebire de instructorul angajat în școala de șoferi.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare sesizării înregistrate sub nr. 10102 din 13.11.2009, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul plângerii, părți reclamate. Prin adresa cu nr. 10347 din 23.11.2009 a fost solicitat punctul de vedere al Autorității Rutiere Române.

4.2. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.3. Prin adresa nr. 346 din 14.01.2010 a fost citat petentul. Prin adresa nr. 345 din 14.11.2010 a fost citată Autoritatea Rutieră Română, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 23.02.2010. La termen s-a prezentat petentul care și-a susținut petiția, astfel cum a fost formulată, precum și partea reclamată care a susținut punctul de vedere comunicat și înregistrat cu nr. 121 din 06.01.2010 și nr. 876 din 03.02.2010.

4.4. În perioada 28 noiembrie 2009 – 22 aprilie 2010, Colegiul CNCD s-a aflat în imposibilitate de a organiza deliberări. Urmare încetării succesive a mandatelor a 6 membri în Colegiul CNCD, s-a declanșat procedura de numire de către Parlamentul României, potrivit art. 22 alin. 2 și art. 24 din O.G. nr. 137/2000 republicată. Prin Hotărârea Parlamentului nr. 27/20.04.2010 publicată în Monitorul Oficial nr. 265 din 22.04.2010 au fost numiți noii membri ai Colegiului CNCD. Dosarul nr. 453/2010 a fost soluționat în data de 02.06.2010.

V. Susținerile părților

5.1.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 10102 din 13.11.2009, petentul arată că este instructor auto din anul 2006, iar din anul 2009 deține certificat de înregistrare fiscală de la Oficiul Registrului Comerțului ca persoană fizică autorizată.

5.1.2. Petentul susține că de la apariția Ordinului nr.1019 din 2 octombrie 2009 al ministrului transporturilor și infrastructurii se produce o discriminare în sensul că Autoritatea Rutieră Română nu-l recunoște ca fiind autorizat ci doar atestat.

5.1.3. Petentul arată că potrivit prevederilor art. 6 din Ordinul în cauză trebuie să îndeplinească anumite condiții pentru a fi autorizat și anume instructorul trebuie să facă dovada cu carnetul de muncă că a activat într-o școală de conducători auto autorizată de ARR o perioadă de minim 3 ani sau să nu fi avut suspendat atestatul profesional ori carnetul de conducere pe ultimii 3 ani.

5.1.4. Având în vedere cele menționate mai sus, petentul consideră că se produce o reală discriminare între instructorii auto angajați într-o școală de șoferi și instructorii auto independenți, deși atestatele profesionale sunt identice și eliberate de aceeași instituție, Autoritatea Rutieră Română – Agenția București.

5.1.5. Petentul arată că până la apariția Ordinului nr. 1019 din 2 octombrie 2009 al ministrului transporturilor și infrastructurii, instructorii auto desfășurau activitate independentă în baza unor acte normative cum ar fi: Instrucțiunea nr. 1224-3134 din 27.09.2000, H.G. nr. 56/2007, Ordinul MT nr. 982/2007, OUG nr. 109/2005, H.G. nr. 1391/2006, OUG nr. 74/2008 etc.

Susținerile Autorității Rutiere Române

5.2.1. Prin punctul de vedere inițial, comunicat în data de 06.01.2010, Autoritatea Rutieră Română arată că sintagma "instructor auto autorizat" a apărut, fără a fi definită și, de asemenea, fără a fi desemnată autoritatea de autorizare sau condițiile de autorizare, în H.G. nr. 56/2007 pentru modificarea Regulamentului de aplicare a OUG nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin HG nr. 1391/2006. Astfel, se arată că în cuprinsul O.U.G. nr. 195/2002 această sintagmă nu este prezentă, actul normativ făcând referire la "instructor auto atestat".

5.2.2. Arată că prin intrarea în vigoare a Legii nr. 218/2009 s-au adus clarificări în sensul în care la art. 48¹⁴ sunt prevăzute condițiile în care instructorii auto atestați, care sunt persoane fizice înregistrate la oficiul registrului comerțului, pot fi autorizați și își pot desfășura activitatea. De asemenea, ARR susține că proiectul Ordinului ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1019/2009, a fost discutat și însușit de către reprezentanți atât din partea patronatelor cât și din partea sindicatelor instructorilor auto în cadrul comisiei de dialog social, toate părțile implicate fiind de acord cu forma finală a acestuia.

5.2.3. Prin întâmpinarea înregistrată sub nr. 786 din 03.02.2010, ARR invocă excepția necompetenței materiale a Consiliului, deoarece consideră că nu sunt întrunite condițiile special prevăzute de O.G. nr. 137/2000, republicată. Astfel, susține că potrivit prevederilor O.G. nr. 137/2000, persoana care se consideră victima unei discriminări trebuie să dovedească existența unor fapte care să permită a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte. Din cuprinsul petiției se poate observa că domnul B^{*} nu invocă nicio faptă care să poată presupune existența unei discriminări.

5.2.4. De asemenea, reclamata susține că Ordinului OMTI nr. 1019/2009 pentru aprobarea Metodologiei privind atestarea instructorilor de pregătire practică și a profesorilor de legislație rutieră, a Normelor privind autorizarea școlilor de conducători auto, a Metodologiei privind autorizarea instructorilor de pregătire practică, a Programei de Școlaizare și a Metodologiei de organizare și desfășurare a cursurilor de pregătire teoretică și practică în vederea obținerii permisului de conducere – art. 4 din Metodologia privind autorizarea instructorilor de pregătire practică, autorizarea instructorilor se face, de către Autoritatea Rutieră Română, numai dacă sunt împlinite anumite condiții, inclusiv cea de la punctul g) "a activat ca angajat cu normă întreagă ca instructor auto în cadrul unei școli de conducători auto o perioadă de minim 3 ani". O altă prevedere este că, (art. 23) "în privința dovedirii perioadei de activare a unui instructor auto în cadrul unei școli de conducători auto prevăzută a art. 4 lit g), se va lua în calcul și perioada de deținere a autorizației pentru activitatea de pregătire practică a

conducătorilor auto eliberată de ARR, în baza prevederilor Ordinului ministrului transporturilor nr. 146/1999”.

VI. Motivele de fapt si de drept

6.1. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.2. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), "sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni - garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: "Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării". Din coroborarea aceluiași texte (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngrădiți ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente susmenționate.

6.3. Din acest punct de vedere, Colegiul constată că, în esență, petentul invocă vătămarea drepturilor sale prin efectul discriminatoriu al unor dispoziții normative, în speță nerecunoașterea sa ca instructor autorizat în raport cu alte acte și prevederi normative coroborat situației instructorilor din cadrul școlilor de șoferi. În legătură cu susținerile petentului, partea reclamată arată că prin intrarea în vigoare a Legii nr. 218/2009 s-au adus clarificări în legătură cu noțiuni precum instructor auto autorizat și atestat, în sensul în care la art. 48¹⁴ sunt prevăzute condițiile în care instructorii auto atestați, care sunt persoane fizice înregistrate la oficiul registrului comerțului, pot fi autorizați și își pot desfășura activitatea.

6.4. Colegiul reține că s-a mai pronunțat asupra unor plângeri cu același obiect, între altele, prin Hotărârea nr. 604 din 26.11.2009. Pe de altă parte, analizând fondul plângerii deduse soluționării și susținerile contradictorii ale părților, în opinia Colegiului, împrejurările invocate de petent, ce ar presupune

analiza obiectului dedus soluționării, sub aspectul art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, exced prevederilor O.G. nr. 137/2000, deoarece acestea vizează în mod indisolubil modalitatea de interpretare a legii (legea privind transporturile rutiere și prevederile referitoare la condițiile de autorizare a instructorilor auto) și în ultimă instanță aplicarea legii și a metodologiei de autorizare a instructorilor auto.

6.5. Așa cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 și a reiterat în Deciziile sale cu nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial nr. 537 din 16.07.2008 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o *reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii* în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat”. Astfel, Curtea în mod expres desprinde scopul legiuitorului în reglementarea acelor „comportamente”, i.e. împrejurări de fapt aplicate la situația unor persoane, grupuri de persoane sau comunități comparativ cu alte persoane, grupuri de persoane ori comunități, ce pot fi reținute ca discriminatorii în ipotezele prevăzute de Ordonanța nr. 137/2000 republicată. De altfel, în deciziile sus menționate, Curtea Constituțională arată în mod explicit că „*actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată*”.

6.6. Este evident în acest sens, că acele comportamente considerate discriminatorii și care sunt sancționabile contravențional nu pot fi echivalate sau asimilate cu situațiile ce implică modificarea, completarea, respectiv adoptarea unor prevederi legale de către legiuitor și subsecvent modalitatea de interpretare și aplicare a acestora. În cauză prin adoptarea și ulterior modificarea legislației privind transporturile rutiere s-au stipulat condițiile în care instructorii auto atestați pot fi autorizați și subsecvent s-au adoptat normele metodologice de autorizare a instructorilor auto. Or, condițiile de fond privind autorizarea decurg sine qua non din prevederile art. 48 indice 14 alin.1 și alin.4 din legea nr. 218 din 2 iunie 2009 iar normele metodologice reglementează modalitatea concretă de aplicare a acestor prevederi din punct de vedere organizatoric și administrativ.

6.7. În raport cu statuările Curții Constituționale relativ la O.G. nr. 137/2000, republicată, este lipsit de echivoc faptul că, prin natura sa, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării investighează, constată și sancționează fapte de discriminare. Or, în exercitarea competențelor sale determinate de O.G. nr. 137/2000, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate pronunța asupra unor aspecte de legalitate din care poate decurge un eventual tratament diferit. Pentru a reține incidența unui atare scop sau efect, în prezenta speță, Colegiul Director ar trebui să se substituie instanței judecătorești

pentru a analiza justificarea aplicabilității prevederilor invocate, ca temei legal, în speța de față. De altfel, situația invocată în cauză pune în discuție drepturile subiective ale petentului în strânsă legătură cu interpretarea unor noțiuni care sunt reglementate de legiuitor prin acte normative speciale precum și metodologia de atestare/autorizate a instructorilor de pregătire practică. Or, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanțelor judecătorești în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004. Din acest punct de vedere, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate subroga instanțelor de judecată pentru a face aprecieri în legătură cu aspectele de fond ale petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, precum și consecințele juridice ce decurg dintr-o asemenea interpretare.

6.8. Cu atât mai mult, CNCD nu are competența rațiune materiae de a se pronunța cu privire la existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, prin decizia nr. 997 din 7.10.2008, relativ la dispozițiile O.G. nr. 137/2000, republicată. Pe de altă parte, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a statuat că în fața CNCD dispozițiile unei legi, reclamate ca având efect discriminatoriu, nu pot face, prin ele însele, obiectul unei sesizări întemeiate pe Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, ci doar al unei excepții de neconstituționalitate în a cărei soluționare Curtea Constituțională are atribuții exclusive, conform art. 146 lit. d din Constituția României.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate nu intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată
2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;

4. o copie a hotărârii se va transmite părților: B C' , cu domiciliul în
; Autoritatea Rutieră Română,
cu sediul în Bd. Dinicu Golescu, nr.38, sector 1, București

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare**, republicata și **Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ**.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

JURA Cristian - Membru

PANFILE Anamaria – Membru

POP Ioana Liana – Membru

VASILE Alexandru Vasile – Membru

Data redactării 21.06.2010

Hotărâre Redactată. G.D., tehored. A.P., 3 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

